

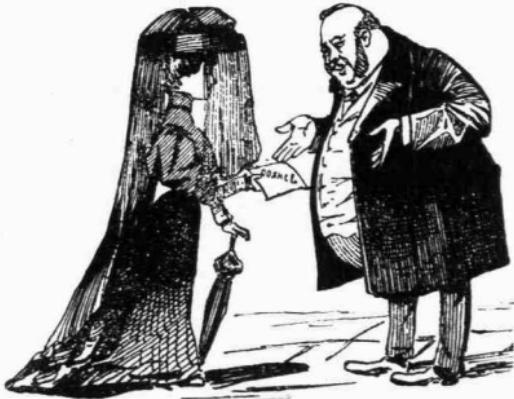
Μὲ θολωμένα μάτια τὸ θῦμα ἀντικρύζει τὴν φρίκην καὶ τ' ἄφραστα μυστήρια ποῦ κρύδουν οἱ οὐρανοὶ καὶ βλέπει τοῦ παλγοῦ καιροῦ καὶ νέου τῆς ἀλήθειες, τῆς φοβερὲς ἀλήθειες Ἰδέας Μαρτυρικῆς.

* * *

Χρυσοντυμένα φάσματα τὸ θῦμα τριγυρίζουν καὶ στῆς χρυσὲς φτεροῦγες τους λιπόθυμο, ὥχρό, ἀνάλαφρα τὸ φέρνουν στὸ θρόνο τὸν δλόχρυσο, τὸν ὑπερκόσμιο θρόνο, δπου τὸ Πνεῦμα ἀσθυστα θὰ λάμπῃ τῶν αἰώνων!

(Αλεξανδρεια, Μάρτιος 1910).

ἌΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ἡ ἀσφαλισμένη χήρα.

Εἰς τὸ γραφεῖον Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας.

‘Ο διευθυντής. — Μπᾶ! ‘Ηλθατε νὰ πάρετε τὴν ἀποζημίωσιν καὶ γιὰ τὸν τρίτον σας ἄνδρα! Μὰ πῶς τὸ κατωρθώσατε, κυρία μου, νὰ τὸν θάψετε κι’ αὐτόν;

‘Η χήρα. — Τί θέλετε νὰ κάμω, κύριε; Οι ἄνδρες, βλέπετε, δὲν ἀντέχουν καὶ πολὺ-πολὺ τὴν σήμερον. Γι’ αὐτὸν κ’ ἔγω τοὺς ἀσφαλίζω . . .